

၀ အိမ် မြင် စာ လ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်

အချစ်ခါးခါး
အမုန်းခါးခါး

၀ န : ခို ယိ န : ၀ ၁၂၆၀၆

အချစ်ခါးခါး အမုန်းချိုချို

မြပုလဲခင်

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

ပန်းမျိုးစုံတို့က သူ့ထက်ငါ အလှချင်း ပြိုင်ကာ သူ့အား ဆီးကြိုနေသည့် တိုင်အောင် ဇွဲဒင်၏ နှလုံးသားတို့က မကြည်မွေ့နိုင်သဖြင့် ရင်မှာ မလန်းဆန်းနိုင် မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် "ပန်းတော်ဝင်" ပန်းအလှပြုပြင် အရောင်းဆိုင်ထဲသို့ တံခါးကို တွန်းဖွင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ပန်းပေါင်းစုံ၏ သင်းရနံ့က သူ၏ ဂန္ဓာရုံအတွင်းသို့ တိုးဝှေ့ကလူ မြူဆွယ်လေသည်။ ဓာတုပစ္စည်းများဖြင့် ရောစပ်ထားသော အဖိုးတန် ရေမွှေးရနံ့များထက် သဘာဝ ပန်းပေါင်းစုံ၏ မွှေးကြိုင်သင်းထုံသော ရနံ့က သာလွန်လေသည်။

"ကြွပါရှင် ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ"

ပန်းများကြားက ဝင်းပကြည်လင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော မျက်နှာလှလှလေးကို ဇွဲဒင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ရင်ထဲ လှိုက်ဖိုကာ စောစောက တင်းမာနေခဲ့သော ရင်တွင်းဝေဒနာ ဟူသမျှကို တဒင်္ဂ အတွင်း ချုပ်ငြိမ်းသွားလေသည်။

"ဘယ်လိုပန်းအမျိုးအစားကို လိုချင်ပါသလဲ လူကြီးမင်း၊ ချစ်သက်လက်ဆောင်လား ... မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါလား"

ဇွဲဒင် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်သေး၊ ရင်တွင်း လှိုင်းဂယက်တို့ ပြန်ထလာသည်။

ချစ်သက်လက်ဆောင်တဲ့လား၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက်တာ။

"အသုဘအတွက်"

"ဪ ... ဆောရီးနော်၊ ဘာပန်းမျိုးကို လိုချင်ပါသလဲ၊ ပန်းခြင်းလား ... ပန်းစည်းလား"

ဇွဲဒင် ရင်ထဲ နာကျင်လာသည်။

"ပန်းခြင်း ... နှင်းဆီ အဝါချည်းပဲ လိုချင်တယ်"

"ဘယ်နေ့ယူမှာလဲ၊ ဘယ်ကို ပို့ပေးရမှာလဲရှင်"

အမျိုးသမီးချောလေးက ညင်သာစွာ မေးလေသည်။

"အခု"

"ရှင် ... ဒါဖြင့် နာရီဝက်လောက်တော့ စောင့်ပါရှင်၊ ထိုင်ပါ ... ကော်ဖီ သုံးဆောင်မှာလား၊ အအေး သုံးဆောင်မှာလား"

"ရေအေးအေးလေးပဲ သောက်ချင်တယ်"

ဧည့်ဆက်တီ၌ ထိုင်ရင်း သူ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

"သင်းသင်းရေ ... ဧည့်သည်ကို ရေသန့်ပုလင်းနဲ့ ဧည့်ခံလိုက်ပါဦး"

ပန်းတော်ဝင်၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းမချောလေးက ပန်းများ ဆေးကြောနေသော မိန်းကလေး တစ်ဦးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

ဇွဲဒင် ဟိတ်လှုပ်ခတ်နေမှုကို တည်ငြိမ်စေရန် စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော ပန်းအလှ ကက်တလောက်များကို လှန်လှောကြည့်ရင်း စောင့်ဆိုင်း

နေလိုက်သည်။ သို့သော် မျက်ဝန်းထောင့် အိမ်က ပန်းတော်ဝင် သခင်မ လေးထံသို့သာ ရစ်ဝဲလျက်။

"ရေအေးအေးလေး သုံးဆောင်ပါရှင်"

သင်းသင်းမည်သော မိန်းကလေးက ရေသန့်ပုလင်းနှင့် ကိုင်းဖန်ခွက် တစ်လုံး ပါဝင်သော လင်ပန်းလေးကို စားပွဲပေါ် လာချပေးရင်းစ ...

"စာတန်းထိုးဦးမှာလား လူကြီးမင်း"

"ရတယ် ... ဘာမှ မထိုးဘူး"

သူ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။ သူ ရေသန့်ပုလင်းဖောက် ဖန်ခွက်အပြည့် ငဲ့ထည့်လိုက်ပြီး တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်လိုက်သည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေဖြစ်၍ အေးစက် နေပါသော်လည်း သူ့ရင်ထဲက ဒေါသ ၊ သောက အပူမီးကို မငြိမ်းသတ်နိုင်ပါချေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်း စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းခြင်းတစ်ခုကို တင်ကာ နှင်းဆီဝါများကို ပန်းဖြတ်ကတ်ကြေးဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် ညှပ်ရင်းထိုးရင်း အလုပ်၌ အာရုံ ဝင်စားနေသော မိန်းမချောကို ကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲ အမျိုးအမည် မသိသော ဝေဒနာတစ်ရပ် ဖြစ်ထွန်းလာသည်။

မျက်နှာလေးက ကြည်စင်ကာ ရှင်းလင်းသော အချောအလှ ဖြစ်သည်။ မိတ်ကပ်ရောင်စုံ ခြယ်သထားခြင်း မရှိဘဲ ပင်ကိုအလှနှင့်ပင် ဝင့်ထည်ကာ ကျက်သရေရှိသော အေးချမ်းသည့် အလှတရားကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်လေ သည်။

ဖော့ဖယောင်းသဖွယ် သွယ်လျသော လက်ချောင်းကလေးများ၏ လှုပ်ရှားမှုက ပန်းများနှင့် အလှချင်း ပြိုင်နေကြသည်။

သူ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် လှပသော ပန်းခြင်းတစ်ခြင်း ပြီးပြည့်စုံခြင်းသို့

ရောက်ရှိသွား လေသည်။

ထိုစဉ် ...

ဖတ်ခနဲ သူ့ထံသို့ မျက်ဝန်း လှလှလေးတစ်စုံက ဆိုက်ရောက်လာသည်။

"ဟာ"

သူ့ရင်ထဲက အာမေဍိတ်နှင့်အတူ ဆံစည်းသွားသော အကြည့်ကို လွှဲဖယ် လိုက်လေသည်။

အကြည့်ချင်း ဆုံရုံနှင့် ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာ လွန်လွန်းလှပါတယ်လေ။

ဇွဲဒင် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

မိန်းမချောလေးက ပန်းခြင်းကို ကိုယ်တိုင် မယူလာပြီး သူ့ထံသို့ ကမ်း ပေးလိုက်သည်။

"ယယ်လောက်ကျသလဲ"

"ကိုးထောင်ပါ"

သင်းသင်းက ငွေဖြတ်ပိုင်းနှင့်အတူ လိမ်စာကတ် တစ်စောင်ပါ ကမ်း ပေးလိုက်ပြီး သူ့ငွေကိုပါ တစ်ပါတည်း လက်ခံယူလိုက်သည်။

"သွားမယ်"

ဇွဲဒင် တုံးတိတိပင် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

သင်းသင်းက တံခါးကို ဖွင့်ပေးကာ ...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူကြီးမင်း၊ နောင်လည်း အားပေးပါနော်"

သူဘာမှ တုံ့ပြန်မှု မပေးဘဲ ထွက်ခဲ့သည်။

ကားပေါ်သို့ ခြင်းတောင်းကို တင်ပြီး ကားမောင်း ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ရေဝေးသုသာန်သို့ ဦးတည်လိုက်လေတော့သည်။

တစ်ပြိုင်နက် ဆိုသလို သူ့ရင်ထဲ ခံစားမှုက ဒေါသနှင့် သောကတို့သာ
ရောထွေးယှက်တင် သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၂)

ဇွဲဒင် အိမ်ထဲသို့ အဝင်တွင် ပြန်လာဟန်တူသော မိခင် ကားအရပ်နှင့် ကြုံလေသည်။ ဒရိုင်းဘာက ကားတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသော အိမ်အကူ ဒေါ်ကျည်းတန်က ကားထဲမှ ခြင်းတောင်းနှင့် စတီးငါးဆင့်ချိုင့် နှစ်ချိုင့်ကို လာချသည်။

ဇွဲဒင် ကားဝင်လာသည်ကို မြင်တွေ့၍ မိခင် ဒေါ်နှင်းအေးက ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

ဇွဲဒင်က ကားကို မိခင်ကားနောက်၌ ရပ်လိုက်ပြီး ဆင်းခဲ့ရင်း ...

"မေမေ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ"

"ဘုန်းကြီးကျောင်းလေ သား၊ တစ်နှစ်တောင် ရှိပြီမှတ်လား၊ ဆွမ်းသွားကပ်ပြီး လှူဒါန်းစရာ ရှိတာလေး လှူဒါန်း အမျှဝေပေးခဲ့တာပေါ့၊ သားကကော ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ"

"ဒီလိုပါပဲ မေမေ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ပြန်လာတာပါ"

ဇွဲဒင် စကားကို ထိမ်ချန်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ အမှန်တော့ သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး အမှန်တရားတစ်ခုကို လက်မခံနိုင်သလို တမင်မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားကြသည်။ စကားလည်း မစရဲ မဟရဲကြ၊ စကားစလိုက်မိလျှင် ရင်တွင်းသို့ ခံရခက်သော ဝေဒနာရပ်တို့၏ ထိုးနှက်မှုကို အပြင်းအထန် ခံရပေလိမ့်မည်။ ပိုဆိုးသည်က မိခင်၏ မျက်ရည်များက ရင်မှာ သိုဝှက်ထားခြင်းနှင့် သူ့ဒေါသကို နှစ်သိမ့်ပေလိမ့်မည်။

ပြင်ပသို့ မျက်ရည်သွန်ချ ငိုကြွေးခြင်းထက် ရင်တွင်း မျက်ရည်ကျခြင်းက ထွက်ပေါက်မရှိ၊ ပို၍ ခံရခက်သော ဝေဒနာဆိုးတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ဒါကို အတွင်းကြေ ဝေဒနာဟု ခေါ်သည်။

"ထမင်းစားတော့မလား သား"

"စားခဲ့ပြီးပြီ မေမေကော"

"ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စားခဲ့ပြီးပြီ"

သူ မုသားသုံးကာ စားချင်သောက်ချင်စိတ် မရှိသဖြင့် ငြင်းပယ်လိုက်သလို မိခင်ကော ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။

သူကတော့ ရေခဲသေတ္တာတွင်းမှ ရေခဲရေ တစ်ခွက် ယူကာ ရေတစ် ဖန်ခွက် သောက်ချလိုက်သည်။

သူ့ဗိုက်ထဲ ရေတွေချည်းပဲမို့ "ဂလွီ ဂလွမ်" အော်ဟစ် ဆန္ဒ ပြနေသည်။

ထမင်းတစ်နပ် မစားရုံနှင့် ဘာမှ မဖြစ်လာနိုင်ပါဘူး။

"ဪ ... သားရေ ဒီနေ့ ငါးရုံအူဟင်း ဆီပြန်လေး ချက်ထားတာ သား အတွက် ချန်ထားခဲ့တယ်၊ ကျည်းတန်ရေ ... ထမင်းပွဲပြင်ဟေ့၊ မေမေက အချို့ပွဲပဲ စားခဲ့တာဆိုတော့ သားနဲ့အတူ ထပ်စားဦးမယ်"

ဇွဲဒင် ဟန်မလုပ်နိုင်တော့ မိခင်က သူ့ဝမ်းတွင်း၌ အူဘယ်နှခွေ ရှိသည်။ ဘာကြောင့် လှုပ်ရှားနေသည်ကိုတောင် သိနေပုံရသည်။

ရှက်ပြီး ပြုံးကာ ...

"ဒါဆိုလည်း ထပ်စားလိုက်တာပေါ့"

ဟု ဆိုလိုက်ပြီး ဆိုဖာ၌ထိုင်ကာ ကြေးမုံ သတင်းစာကို ကောက်ယူ ဖတ် လိုက်သည်။

အချပ်ပိုမှ ကြော်ငြာ တစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့မျက်လုံးသူ မ

ယုံကြည်နိုင်၊ ပလီတာ၊ ညာတာ ... ဘာတဲ့။

ချစ်ဇနီး မေလေး

ခွဲခွာသွားတာ (ဖ) နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပေမဲ့

တစ်ရက်မှ မေ့မရခဲ့ပါ။ မေလေးတွက် ရည်စူးကုသိုလ်

ဒါနအလှူတိုင်း ... မေလေး ရရှိသာစု ခေါ်နိုင်သော

ဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိ ခံစားနိုင်ပါစေ

ချစ်ခင်ပွန်း ကိုကြီး

"တောက် "

ဇွဲဒင် သတင်းစာကို အငြိုးတကြီး ဆုတ်ဖြ လုံးခြေပစ်လိုက်သည်။

"ဟဲ့သား ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တော်ပြီမေမေ၊ သား ထမင်း မစားချင်တော့ဘူး၊ အပြင်ခဏ သွားလိုက် ဦးမယ်"

ဇွဲဒင် ပြောပြောဆိုဆို ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

မိခင် ဒေါ်နှင်းအေးမှာ သားဖြစ်သူ၏ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိပြီး ထမင်းစားခန်းထဲက အပြေး တစ်ပိုင်း ထွက်လာပြီး ...

"သားရေ ... ကားကို သတိထားမောင်းနော်၊ မေမေ ညနေစာ ထမင်းစား စောင့်နေမယ်နော်"

ဟု အမီလိုက်မှာရရှာလေသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ...မေမေ"

ဟု သူ့အား လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားသော သား၏ ပရာဒိုကား နောက်ပိုင်းကို ခြံထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ

ငေးကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါမှ အမြင်တို့က မှုန်ရီဝေဝါးလာသည်။ ရင်ဝယ် နာကျင်သော ထိုးနှက်မှုတို့က မျက်ရည်တို့ကို တွန်းအား ပေးနေလေပြီ။

သို့သော် ရင်တွင်း၌ပင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

သေနှင့်သူက သေနှင့်လေပြီပဲ။

ငိုကြွေး တမ်းတနေလို့ကော ပြန်ရှင်လာမှာလား။

သေမင်းထံ သွားနှင့်သူနှင့် နောက်မှ လိုက်နေသူများဟူ၍ (၂) မျိုး (၂)စားသာ ရှိသည်။

လူတိုင်းအတွက် တစ်ခုတည်းသော ပန်းတိုင်မှာ သေမင်းထံသို့ အရောက်လှမ်းနေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နှင်းအေး ပင့်သက်ရှိုက်ကာ အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

"ကျည်းတန် ... ထမင်းပွဲ ပြန်သိမ်းလိုက်တော့ ၊ မမကြီးကို ပဲနို့ရည်တစ်ခွက်သာ ယူလာပေးပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မမကြီး"

ဒေါ်နှင်းအေး အောက်ထပ်ရှိ သူ့အိပ်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ဒီနေ့ သမီးကြီး မေဒင် ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ နှစ်နှစ် တင်းတင်း ပြည့်လေပြီမို့ သူက ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဆွမ်းဟင်းချိုင့်များ သွားကပ်ပြီး သူတို့ဆောက်လုပ်လက်စ သိမ်အတွက်လည်း လိုအပ်သေငွေ ထပ်မံ လှူဒါန်းခဲ့သည်။

"မမကြီး ... ပဲနို့ အေးအေးလေး ရပါပြီ"

"အေး ...အေး"

"မမကြီး သတင်းစာတစ်စောင် ထပ်ဝယ်ပေးရမလား"

"နေပါစေ ... မမ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဖတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ အမှိုက်ပုံးထဲသာ ထည့်လိုက်တော့"

"ကျွန်မကို ဘာခိုင်းဦးမလဲ မမကြီး"

"ရပါပြီ"

ဒေါ်နှင်းအေး သောက်ပြီးသွားသော ဖန်ခွက်ကို ပြန်ယူကာ ဒေါ်ကျည်း တန်က ပြန်ထွက်သွားသည်။ တံခါးလေးကို ခိုးလော့ကအောင် ချပေးသွားသည်။

ဒေါ်နှင်းအေး ခုတင်ပေါ်တွင် သက်သောင့်သက်သာလေး အနားယူကာ ကျောဆန့်လိုက်သည်။

ထွက်လေ ဝင်လေလေး ရှုမှတ်ရင်း ပူပန်မှု ဝေဒနာ၊ သောက ဝေဒနာတို့ ကို ငြိမ်းအေးသွားစေရန်၊ ပြီးတော့မှ ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

လောလောဆယ် ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်သော ဝေဒနာက သားခွဲဒင် အတွက် ပူပန်မှုပင် ဖြစ်သည်။

လောကကြီးမှာ သူ့အတွက် တွယ်တာ အားအထားရဆုံး သူမှာ ဤသားလေး ခွဲဒင် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့ခြင်းကြောင့်ပင် ...

ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းပူကြီး ချလိုက်မိလေတော့သည်။

အခန်း (၃)

ညကိုးနာရီတိတိ အချိန် ပန်းတော်ဝင် ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဆောင်းနေကြာ ...

"မနက်ပို့ဖို့ ပစ္စည်းတွေ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလား သင်းသင်း"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မမ"

"ဒါဆိုရင် တံခါးတွေ မီးခလုတ်တွေ စစ်ပြီးရင် ပြန်ကြရအောင်"

"ဟုတ် ဟုတ်"

ဆောင်းနေကြာ ကိုယ်တိုင်လည်း ပစ္စည်းတွေ ပြန်စစ်၊ ငွေသိမ်းပြီး ပြန် ဝယ်ရမည့် ပန်းစာရင်း စာအုပ်ကလေးကို ယူကာ လက်ဆွဲအိတ်ထဲ ထည့် လိုက်သည်။

"အားလုံး စစ်ဆေးပြီးပြီ မမ"

"ဒါဆို မိန်းချလိုက်တော့ သွားရအောင်"

အိတ်ကိုလွယ်ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုးပေးလိုက်သည်။ သင်းသင်းက လျှပ်စစ်မီး မိန်းဆွဲကို ချလိုက်သည်နှင့် ဆောင်းနေကြာ လက်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်သာ ရှိတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ပြင်ထွက်လာပြီး ဒိုးလော့ကိုချ၊ သံပန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ အာမခံသော့နှင့် ခတ်လိုက်သည်။

ရန်ကုန်မြို့လယ် မြို့ပြလူနေထိုင်မှုက လမ်းသွားလမ်းလာများ ဥဒဟို သွားလာနေဆဲ၊ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းဈေးသည်များ ရှိနေဆဲပင်။

ကားရပ်ထားရာနေရာသို့ လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။ သင်းသင်းက တံခါးကို

ဖွင့်ပြီး ယာဉ်မောင်းသူဘက်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူက တစ်ဖက်မှ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သင်းသင်း ကားမောင်းထွက်ခဲ့ရင်းမှ ...

"မနက်က နှင်းဆီပန်းဝါ ပန်းခြင်းလာမှာတဲ့လူကို မမ မှတ်မိသလား "

ဆောင်းနေကြာက အဆက်အစပ်မရှိ သင်းသင်းက မေးလိုက်သဖြင့် စိတ်ထဲ ထူးဆန်းသွားကာ ...

"ဘယ်သူလဲ မမ ... သိပ်မမှတ်မိဘူး"

အမှန်တော့ ထူးကဲသော ခံစားမှုတစ်ခု သူ့ရင်ကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်မှု ပေးခဲ့သည့် ထိုလူကို ဆောင်းနေကြာ မှတ်မိနေသည်။

မျက်ခုံးကောင်းကောင်း နှာတံပေါ်ပေါ် စူးရှသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ပီရိသော နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် မျက်နှာကျလှသော လူချောလူခန့် ရှုတည်တည် မျက်နှာ အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်၍ တင့်တယ်သူ၏ ပုံရိပ်က ချက်ချင်းပင် အာရုံ၌ စွဲထင်လာသည်ဖြစ်ရာ ...

"ဆိုပါဦး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မမမွေးနေ့အတွက် ပန်းပြင်ဖို့ အောက်ဒိုးသွားနေတုန်း သူ ထပ်ရောက်လာတယ်"

"ဟုတ်လား ... ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ပန်းစည်းဝယ်ပြီး မမအကြောင်းတွေ မေးသွားတယ်"

ဆောင်းနေကြာ ရင်ထဲ "ဒိတ်ခနဲ " ဖြစ်သွားသည်။

"နင် ပြောလိုက်သလား"

"ပြောသင့်သလောက်ပဲ ပြောပါတယ်"

"ပြောသင့်သလောက် ဆိုတာ"

"အိမ်ထောင်ရှိသလား ဆိုတော့ မရှိဘူးပေါ့၊ မိဘတွေ ရှိသလား ဆိုတော့ ရှိပါတယ် နိုင်ငံခြားမှာပါလို့၊ ဒီလောက်ပါပဲ၊ သူမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေက ဆိုးဆိုးရွားရွားမှ မဟုတ်ပဲ၊ သင်းသင်းဖြေတာ မမှားပါဘူးနော် မမ"

ဆွေမျိုးနီးစပ်ဆို ညီအစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သော သင်းသင်းကို သူ ယုံကြည် စိတ်ချပြီးသားပင်၊ သင်းသင်းသည် ထိမ်ချန်မထားတတ်၊ စကား ကတော့ သောကြာသမီးပီပီ စကားအလွန်ကြွယ်သူ ဖြစ်သည်။

"အင်း"

"သူ့ကြည့်ရတာ မမကို စိတ်ဝင်စားနေပုံရတယ်၊ ဒါလည်း မဆန်းပါဘူး လေ၊ ပန်းတော်ဝင်ကို ရောက်လာတဲ့ ယောက်ျားသား မှန်သမျှ မမကို စိတ်မ ဝင်စားတဲ့သူ မရှိသလောက်ပဲဟာ"

"ကဲပါလေ ... သူလည်း အဲဒီအထဲက တစ်ယောက်လို့သာ သဘောထား လိုက်ပေါ့"

ဆောင်းနေကြာ ခေါင်းထဲကနေ ဖျောက်ဖျက်နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက် သည်။

"အချစ်" ဆိုတာကြီးကို ဆောင်းနေကြာ အယုံအကြည်မရှိ။ မခံစားချင်ပါ၊ ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် မိမိထံ "အချစ်" ဆိုက်ရောက်မလာအောင် ပုန်းအောင်းပြီး နေချင်ပါသည်။ နေလည်း နေခဲ့သည်။

သို့သော် အချိန်တန်လာလျှင် သူ ဘယ်လောက်ပဲ ပုန်းအောင်းနေနေ သတ္တ ဘာဂ နတ်မင်းကြီး၏ စေလွှတ်မှုကြောင့် သူ၏ ဖူးစာရှင် တစ်ဦးဦးတော့ သူ ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆထားပြီးသား ပင်။

"ပုံစံကတော့ မဆိုးပါဘူး ... လန်းတယ်"

သင်းသင်း ခေတ်ဗန်းစကားလေး သုံးကာ ပြောလိုက်သည်။

ဆောင်းနေကြာ ခပ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်သည်။ သင်းသင်းက စကားမရပ်။

မမနဲ့ဆို နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြပဲ

ဒီတစ်ချို့တွင်တော့ ဆောင်းနေကြာ နှုတ်ဆိတ်မနေနိုင်တော့

"တော်စမ်းပါ ... ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ယောက်ျားဆို ဘယ်ယောက်ျားမှ မကောင်းဘူး၊ ယောက်ျားမာယာက မိန်းမမာယာထက် ပိုလွန်းလို့ စာဆိုတွေ တောင် တင်စားစရာ၊ နှိုင်းယှဉ်စရာ မရှိအောင် များလွန်းတယ်၊ ကဲပါ မရွှေသင်း၊ နင့်လူအကြောင်း ရပ်တော့ ... နားငြီးတယ်"

သို့တိုင်အောင် သင်းသင်းက မထိခလုတ် ထိခလုတ်နှင့် ခပ်တိုးတိုးလေး ညည်းတွားလိုက်သေးသည်။

"သင်းသင်းလူ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမလူပါ ... ဟွန်း" ဟူ၍။

အခန်း (၄)

ရှေ့မှ SE လီမိတက် ကားအဖြူလေးကတော့ သူ့အား နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာသော ကားကို သတိပြုမိဟန်မတူ၊ ရန်ကင်းဘက် ပညာဝတီ ကွန် ဒိုသို့ ချိုးဝင်သွားသည်။

ကားလေးသည် ဝင်းအတွင်း ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကားနံပါတ်ကို ဇွဲဒင် ဦးနှောက် မန်မိုရီထဲ တစ်ချက်တည်း ရိုက်သွင်းလိုက် ပြီး သူ့ကားကို ပြန်လှည့်ကာ အိမ်ဘက်သို့ တစ်ခါတည်း ပြန်မောင်း ခဲ့လိုက် လေသည်။

ကြုံမှ ကြုံတတ်သည်။

သူတစ်သက်မှာ တစ်ခါ နှလုံးသားကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ခတ် စေသော ဣတ္ထိယမလေးသည် သူ့ဘဝကြီးကို နာကျင်ခါးသီးမှု ဖြစ်စေခဲ့သူ နှင့်မှ ပတ်သက်နေရတယ်လို့ ...။

ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။

ရင်ဝယ် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

"ဟောဗျာ"

ယခုမှ သူ့အာရုံထဲသို့ "ညနေစာ ထမင်းစားဖို့ မေမေ စောင့်နေမယ်သား"

ဟူသော မိခင်၏ အမှာတော်ပုံကို သတိရလိုက်မိသည်။

"ဗုဒ္ဓေါ ... မေမေ စောင့်နေရင် ဒုက္ခ ပါပဲ "

အချိန်က ကိုးနာရီပင် ခွဲနေလေပြီ။ ပိတ်ထားသော G.S.M ဖုန်းကို ဖွင့်

လိုက်ပြီး မိခင်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

"ဟယ်လို"

"မေမေ ... သားပါ။ ထမင်းစား စောင့်နေသေးလား"

"မစောင့်တော့ဘူး ... ခုနစ်နာရီအထိ သားက ပြန်မလာ၊ ဖုန်းလည်း ခေါ်မရတော့ မေမေ စားနှင့်လိုက်ပြီ"

"သားကော စားပြီးပြီမှတ်လား"

သူ မုသား သုံးလိုက်သည်။

"စားပြီးပြီ ဒါပေမဲ့ ညလယ်စာတော့ စားဦးမယ်"

"အေးအေး ... အခု အိမ်ပြန်လာပြီလား၊ ဟင်းတွေ နွေးထားလိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေ"

သူ့မိခင် ဒေါ်နှင်းအေးသည် အမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် အေးစက်လွန်းလှသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ ၊ မောဟ ကင်းစင်လွန်းလှသည်။ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲပြီး တရားသမား ဖြစ်သည်။

ရှစ်မိုင်ခွဲရှိ သူတို့အိမ်ရှိရာသို့ ကားကို ဦးတည်လိုက်သည်။

အမှန်တော့ သူဒီနေ့ ထမင်းလွတ်နေသည်။ ကောဖီ ဘယ်နှခွက်မှန်းမသိဘာမှန်တွေ စားခဲ့သလဲ လည်း သူမမှတ်မိတော့။

သူ့အာရုံက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပန်းတော်ဝင်၏ Visiting Card ကလေးနှင့် ဘောက်ချာကို ကြည့်မိလိုက်သည်နှင့် သူ့ရင်ဘတ်ထဲ၌ ဗုံးပေါက်ကွဲသလို ဒိုင်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ဆောင်းနေကြာ တဲ့။

ပန်းတော်ဝင်၏ ပိုင်ရှင်နာမည်က ဆောင်းနေကြာတဲ့။ ဒီနာမည်က သူ့နား

အိမ်နှင့် ရင်းနှီးနေခဲ့သည်။

ဒါတင်မက မနက်ပိုင်း သူ လွမ်းသူ့ပန်းခြင်း တောင်းယူပြီး ရေဝေးသီချင်း ရှိ မမဂူသို့ ဂါရဝသွားပြုစဉ် သူ့ထက် စောရောက်နေသော လွမ်းသူ့ပန်းခြင်း တစ်ခြင်း ရောက်နေသည်။ ဂူတစ်ခုလုံးပေါ်၌လည်း နှင်းဆီဝါများ ပြန့်ကျဲ လျက်ရှိသည်။

သူ့လွမ်းသူ့ပန်းခြင်းထက် ဦးနှင့်နေသော နှင်းဆီဝါ ပန်းခြင်းတောင်းက သူ့တောင်းထက် ကြီးနေသည်။ ပေးပို့သူက "ကိုကြီး" တဲ့လား

သူ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်သည်။ ထိုခြင်းတောင်းကို ရိုက်ချိုး ခြေမွှ ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီး သူ့မျက်ရည်စက်ဖြင့် မမကို ကန်တော့ခဲ့သည်။

မမဝိညာဉ် ရှိနေသည်ကလည်း ခွင့်လွှတ်ပါတော့။

သူမခံစားနိုင်၊ အိမ်ထောင် ၂ ဆက်ရှိလျက်နှင့် မမဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့သော ကိုကြီး ဆိုသည့်လူကို သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။

ဒင်း မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေလို့ကတော့ ပြေးမလွတ်ဘူး၊ တွေ့ရာ သီချင်း စားမဆိုင်းတိုင်း ရင်ဆိုင်ပစ်မည်။

ယခု မြန်မာပြည်မှာ ရှိမနေဘဲ ဒင်း၏ လွမ်းသူ့ပန်းခြင်းက ဘယ်က ရောက်လာသနည်း။

သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်စား လုပ်ဆောင်ပေးမည့်သူ ရှိနေ၍ပေါ့။ ဒင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းထားသည်များက ဒုတိယ အိမ်ထောင်နှင့်က သမီးကြီး ဆောင်းနေကြာ၊ ပထမအိမ်ထောင်က သားက ကိုကိုကျော်သူတို့တွေ မြန်မာ ပြည်၌ ရှိမနေကြဟု သိထားသည်။

အိမ်မှ ပြန်ထွက်လာပြီး ကော်ဖီဆိုင် ထိုင်ကာ ပီဇာနှင့် ကော်ဖီသောက် ရင်း စဉ်းစားခန်း ဝင်နေမိသည်။

နောက် ပန်းတော်ဝင်မလေးကို အာရုံထဲ ဝင်လာသည်။ သူမမြင်ဖူးသမျှ မိန်းမတွေထဲမှ သူ့ရင်ကို ခုန်စေသော လှုပ်ခတ်စေသော ကဆုန်ပေါက် စေသော ခံစားမှုကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိသော ပန်းတော်ဝင်မလေး၏ အလှတွင် အယဉ်ဆင့်ထားသော ကျက်သရေရှိသော အလှက သူ့နှလုံးအိမ်၏ ဒေါသ ဝေဒနာတို့ကို သိမ်းကျုံး ယူငင်သွားလေသည် ဖြစ်ရာ ...

အတွေးအာရုံမှာပင် ပေါ်ပေါက်လာသော ပန်းတော်ဝင်မလေး၏ ပုံရိပ်က နှလုံးသားကို ထိငြိလေတော့ သူ ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။

ပန်းတော်ဝင်မလေး၏ Visiting Card ကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူကြည့် လိုက်သည်။

တစ်ပြိုင်နက် ဆိုသလို ...

"ဟာ ..."

ရင်ထဲရှိ ကလီစာတို့ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားလေသည်။

"ဆောင်းနေကြာ"

ရင်ထဲ အာမေဍိတ်သံတို့ ပဲ့တင်ထပ် မြည်ဟည်းသွားလေသည်။

နာမည်တူ နှစ်ယောက် ရှိနိုင်ပါ့မလား။

ပန်းတော်ဝင်မလေးက "ဆောင်းနေကြာ"တဲ့လား။

သူထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်တော့ ဝိတ်တာက အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။

"ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ"

သူ ယခုမှ သတိပြန်ဝင်သွားသည်။ သူ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာပါလား။

"Bill (ဘီလ်) ရှင်းမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဇွဲဒင် ငွေရှင်းပြီး ပိုငွေကိုပင် စောင့်တောင်မယူဘဲ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မိုးကောင်းကင်ကြီး သူ့အပေါ် ပြုဆင်းလာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကားကို အနော်ရထာလမ်းရှိ ပန်းတော်ဝင်သို့ တစ်ကျော့ပြန်ခဲ့သည်။

ပန်းတော်ဝင်မလေးက မရှိ။

သင်းသင်းမည်သော မိန်းကလေးထံ သူ သချင်သော မေးခွန်းများကို မေးမြန်း စုံစမ်းလိုက်သည်။

"ဒီတစ်ခါ မွေးနေ့လက်ဆောင်အတွက် ပန်းစည်း မနက်က ပန်းခြင်းထိုးပေးတဲ့ လေဒီကော"

"ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုအတွက် ပန်းသွားပြင်တယ်"

"ဟုတ်လား သူ့နာမည်က ဆောင်းနေကြာနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့် ... ဒီဆိုင်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ပါ"

"ရှယ်ယာဖွင့်ထားတာ မဟုတ်ဖူးလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ... သင်းသင်းက သူ့ညီမ ဝမ်းကွဲပါ။ ဆရာ ဘယ်လိုပန်းမျိုးလိုချင်ပါသလဲ"

"သင့်တော်တဲ့ ပန်းတစ်စည်းသာ လုပ်ပေးပါ" ဘာရယ်မဟုတ် စုံစမ်းဖို့က အဓိကဖြစ်သည်မို့ ပန်းစည်းနေသော သင်းသင်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးရန် အရင်အစပျိုးရသည်။

"အိုနာက မိဘတွေနဲ့ နေတာလား"

"မိဘတွေက နိုင်ငံခြားမှာ၊ မမကလည်း ဂျပန်က ပြန်လာတာ မကြာသေး"

ဘူး၊ ဂျပန်မှာ ပန်းအလှပြင်ဆင်တဲ့ သင်တန်းတက်လာပြီး အခု ဒီဆိုင်ဖွင့် တာခြောက်လလောက်ပဲ ရှိသေးတာ"

"သူ့မိဘတွေနဲ့ မနေတော့ သူက ဘယ်သူနဲ့ နေတာလဲ"

အသားလိုလို အရိုးတောင်းမှန်း သင်းသင်းကလည်း ပါးနပ်စွာ သိပုံရ သည်။

"သင်းသင်းနဲ့နေတာပေါ့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်တည်းလေ၊ အိမ်ထောင် မရှိကြာသေးတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမှီသဟဲ ပြုနေကြရတာ ပေါ့"

"ဪ တော်တော်ညံ့တဲ့ မိဘတွေပဲ၊ ဒီလောက်လှတဲ့ သမီးလေးတွေ ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားရက်ကြတယ်၊ အိုနာမိဘများက ဘယ်သူတွေလဲ"

"ဦးကောင်းကျော်နဲ့ ဒေါ်သစ္စာ ပါ"

"ဟာခနဲ" ရင်ထဲ မြည်ဟည်းသွားပြန်သည်။ မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဟူသော မသိစိတ်၏ ဆုတောင်းမှုတို့သည် ပျက်ပြယ်သွားလေတော့သည်။

"ဪ"

ဟုသာ မြည်တမ်းရင်း ထပ်မံမေးချင်စိတ်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

"ပြီးပါပြီ ဆရာ"

သင်းသင်းကမ်းပေးသော ပန်းစည်းကိုယူ ငွေရှင်းပေးခဲ့ပြီး သူ ထွက်ချ လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲ၌ ခဲဆွဲထားသည့်နှယ် လေးလံသွားသည်။ ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှ မ လန်းဆန်းနိုင်။ မရွှင်ပျနိုင်တော့။

ပန်းစည်းကို ဗိုလ်တထောင် ဘုရား၌ သွားကပ်လှူလိုက်ပြီး ကားကို လျှောက်မောင်းပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို ချိန်းဆိုကြည့်သည်။

ဘယ်သူမှ မရှိကြ၊ မအားတဲ့သူနှင့် နိုင်ငံခြား ရောက်နေကြသူနှင့်။

နောက်ဆုံး မှောင်ရီပျိုးချိန်မှစ၍ အနော်ရထာလမ်းရှိ ပန်းတော်ဝင်ဆိုင်
နှင့် မလှမ်းမကမ်း စားသောက်ဆိုင်၌ စတည်းချရင်း ပန်းတော်ဝင် ဆိုင်ပိတ်
ချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းရင်းဖြင့် နောက်ယောင်ခံ လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်
တော့သည်။

ဇွဲဒင်၏ ရင်ထဲ၌ ခါးသီးသည့် နာကျင်မှု ဝေဒနာရပ်က မခံရပ်နိုင်လောက်
အောင် ထိုးနှက်လျက် ရှိလေတော့သည်မို့။
